

SZATHMÁRI ISTVÁN

Spainol reggeli

Ültem a madridi park foltos padján reggeli hétkor, uram, ültem, ücsörögtem, lóbáztam a lábam, vagy inkább csak lógattam, igen, semmi dolgom nem volt, valóban nem, csak úgy voltam ott a hars bokrok, szép szál fák között, és a szökőkút olyan szeliden csobogott, kicsit odébb felhők gyülekeztek, de emígy már perzselt a madridi nap, meleg lesz ma is, gondoltam, és már gyöngyözött rajtam a veriték, mert olyan forróság tud erre lenni, uram, szinte belegebed az ember, és van úgy, hogy napokig semmi szél, és a levegő csak süt, süt kitaróan, de jó ez azért, igen, messze lenni a hazától, a háztól, annyira, hogy az már majdnem nem is létezik, de hát másképp van ez persze, mert hát az agy dolgozik, igen, fáradhatatlanul, mint egy hétpróbás, profi akrobata, mondanám, és néha azon kapom magamat rajta, hogy az otthoni kilincsre gondolok, ahogy a tenyerembe csusszan, a hideg-meleg érzésre, a kiglancolt sárgaréz tapintására, igen, micsoda gondolat ez az azúr, azúr alatt, és mintha egy pillanatra a tenger szagát is hozná a szél, ami eleve morbid, hisz tudja, uram, az ország tengere innen messze van, sajna, tehát ültem a padon, ami zöld színű lehetett valamikor, és valami zajokat hallottam, de hát ez nem volt érdekes, igazán nem. Hajnalban érkeztem, még sötét volt kicsit, lila zsákkal a hátamon szeltem az utcákat, katedrálisok, piacok, kocsmák mentén mentem, csíkos napernyőket, szemetet, locsoló fiúkat kerülgettem, hetek óta voltam az országban, kólikáztam benne, és most Madrid volt soron, de lehetett volna más is, de nem gondoltam bele, időm mint a tenger, mondogattam néha, és sejtettem, a következő megálló tényleg ott lesz, a parton, és újból a víz illatát érzelte az orrom, de nem akartam terveket szőni, dolgokat váltani valóra, egyszerűen csak úgy akartam lenni, lenni, hogy szeretem, nagyon szeretem magam. Mert ilyen is volt, uram, megesett.

Csővesfélék ültek le a szemközi padra. Vagy csak olyan parki emberek. Az egyikén piros ing volt és egészen szűk, fekete nadrág. Akár egy torreádor, gondoltam. Még a mozdulatai is olyanok. Ahogy megérinti a mellette levő vállát és a füléhez hajol. A haja olajozva. Meg-megcsillant rajta a fény. Szánkózott, mondhatnám, de ebben a hőségben, perzselésben ez tényleg nem lenne ildomos. Szakadozott nagy szatyor volt náluk, amit egyszer ide, egyszer oda tettek. Olykor hevesen gesztikuláltak. A piros inges hirtelen felpattant és a szökőkúthoz ment, vagy inkább lejtett kecsesen, már-már riszálva magát kicsit és benyomta a fejét a felszökkenő vízbe. Láttam, lehunyt szemmel élvezi. Sokáig, szinte a végtelenségig,

de hollófekete haja maradt a helyén, állt, gyakorlott, rutinos, nem vitás. Közben a társai kockás kendőt húztak elő a szatyorból és leterítették a padra. Alig múlt el hét a madridi parkban és már zizegett a levegő, remegett bejáródottan, még egy kicsi és zúg kitartóan, ahogyan telik az idő, minél öregebb, annál hangosabb, este már üvölt, de most még reggel van, és sajt, uborka, paradicsom, hagyma került a kockás kendőre, és valami kolbászféle is, meg számomra ismeretlen hars növény, amivel olyan óvatosan bántak, szinte dédelgették, babusgatták, igen, és akkor jött a jókora butelka, ezzel kezdték, körbe adják, meghúzzák férfiasan az üveget és még csak az ajkukról sem törlik le a vörösbor cseppjeit. Olyan érzéken teszik, uram, ott a madridi parkban, majdnem hajnalban, hogy kívántam már én is, nagyon, mindazt, amiben voltak, de csak ültem, velük szemben a nagy, hatalmas bokrokkal a hátam mögött, és gondolom, a szemükben, igencsak bambán, és akkor a piros inges, a páva mozgású, az ex torreáador, mintha felém biccentette volna a felszökkenő vízből kihúzott fejét. És így minden más jelentést kapott, uram, mert vélem, én is része lettem a játéknak, a parki, madridi rituálénak. És jó volt ezt tudni. Igen. Mert azért üres voltam kissé ebben az időben, akár valami elfelejtett, szétszáradt hordó, mert vannak ilyen időszakok, hisz tudja, mikor hiába esik az eső, vagy süt a nap, nézhet magára akárki, mégsem indulnak be a dolgok, a legszebb színeket látja, de semmi sem jó. Gondolom, érti, én nem félttem magát, ahogy elnézem ebben a szobában a rámás képek alatt.

És akkor biccentettem én is. Úgy, hogy ne csak a spanyol páva észlelje, hanem a többiek is. Mert nem akartam azt, hogy csak az övé legyen. A piros ingesé. Mert ez valahogy zavart volna. Nyugtalanított. Kabócák zendítettek rá hirtelen, és a nap már igazából sütött. A sajttal folytatták, feldarabolták, és jött minden, ami a kezük ügyébe került, azonban a butelka nem nyugodott, adogatták körbe-körbe, olyan volt, mint a mesebeli kenyér és hús, sohasem fogyott, fogyhatott el.

Most már tényleg bámultam, uram.

Akárha egy színház első sorában lennék. Nekem játszottak. Így képzeltem el. Az extorreáador a szeme sarkából figyelt engem. Nem vitás. De nagyon finoman tette. Galambok szálltak le az útra. Indult a nap a madridi parkban. Valóban beindult.

De nekem nem akaródzott. Ültem ott a padon, mintha odakövültem volna. És éreztem, smirgli a torkom. Nagyon.

Egy vörös hajú nő tűnt fel a bejárat felől, meg egy egészen kicsike asszony. Mindkettő kezében retikül. Hirtelen arra gondoltam, bár krokodilbőrből lenne, és már éreztem is a pikkelyeket az ujjaim alatt.

Jöttek az úton felénk, a bokrok felé dőlve. Szinte srégek voltak a levegőben, akárha mágnes vonzotta volna őket. Jöttek és jöttek, de mintha nem érkeznének meg soha. Olyan furcsa érzés volt ez, uram, és tudtam, engem is néznek, és hát a szemközti társaság is észlelte a dolgot, de nem történt semmi. Legalábbis így látszott. A butelka továbbra is járta a köreit, a sajt fehérlett, az ismeretlen növény

most is hars volt, nagyon, vakítóan zöld. Majd az ex torreádor, a spanyol páva, óvatosan megigazította a haját és mintha újból biccentett volna felém. Vagy csak a levegő tette. A remegő.

A vörösön pöttyös szoknya volt. És az arca ádázul kifestve. Mindig is szerettem volna egy vörös nőt, uram. Hogy az ujjaim közt sercegjen, tüzeljen, szikrázson a haja és a lányos szőre. Hogy elnémuljak belé. Belebénuljak. Igen. Igyekeztem, de nem ment igazán. Csak olyan átmenetek voltak. Két sín, két világ között.

Az aprócska nő kalapot viselt. Fekete szalag lógott le róla. Emígy, fekete blúz, szoknya és cügos cipő. Olyan zárdaszerű jelenségnek tűnt ott a madridi parkban alig hét után a tűző napon. És érkeztek azért. Csikorogtak a pici fehér kövek a talpuk alatt. És a torreádorék mind élénkebbek lettek. Vagy csak nekem tűnt így, nem tudom. Hirtelen féltékenység kapott el, szerettem volna a vöröshöz ugrani, de persze semmi, uram. És akkor a kicsi, kalapos asszony váratlanul elindult felém. Elszántan közelített. És most már valóban zizegett a levegő, már-már zúgott, igen, ösztönösen a zsákomhoz nyúltam, de nem erről van itt szó, uram, rögtön világos volt, igen. Mind közelebb került hozzám a csikorgó úton, és már láttam fekete szemét és a halvány rángatózást a sápadt arcon. Nem volt öreg, se fiatal, olyan kortalannak tűnt, szikárnak, száraznak. Határozottan jött. Fellebbezhetetlenül. Megvagyok neki, gondolhatta, gondoltam. Íme a zsákmány a kora reggeli órán. És már ott is volt. Megállt előttem felszegett fejjel, de látszott rajta lányos zavara a rángatózás ellenére is. Kissé hunyorgott és köhögni kezdett. De azért vizslatott és újból olyan erős lett megint. Mennyi minden lehet ebben az apró nőben, gondoltam, egyszerre, egymás mellett, alatt, fölött, ajaj. És akkor megcsapott valami különleges szag. Mindjobban okkupált. A pravoszláv templomok tömjénje ez, döbbsentem meg, és még a homokba szúrt vékonyka fehér gyertyák illatát is érezni véltem. Akaratlanul jobbra-balra néztem. De csak a park a reggeli fényben. A foltos, valamikor zöld pad, amin ültem.

Muszáj volt nézni. Ahogyan ott állt feszesen, kihúzva magát. Kalapja pántlikáját finoman mozgatta a nem is tudom, honnan előkerülő gyenge szél. Akár egy megfeszített íj. Olyan volt. Szólni akartam. Megmukkanni. Mert már tenni kellett valamit. De megelőzött. Hirtelen megfordult, úgy hogy pliszírozott fekete szoknyája egy pillanatra elborította előttem a képet. Szinte beleremegtem ebbe, és félni kezdtem magamtól, igen, de már ott ült mellettem. Kettőnk között a retikül. Sajnos csak utánzat, ronda pikkelyekkel, konstatáltam. Közben a vörös már kacarászott odaát. Érzékeny bugyborékolta a hangja a fák alatt. A spanyol páva produkálta magát.

Az apró nő spanyolul kezdte. Majd angolra váltott. Portugálul nem is próbálkozott. Csitulni látszott a rángatózás az arcán. Valami különös nyugalom telepedett rá. Én legalábbis így éreztem. Igen.

A vörös persze, hogy leült. A páva mellé. Mert csak ott volt hely, értelmeztem, értelmezhettem. És a butelka meg nem állt.

Elkapott a vágy, inni akartam én is. Nagyon. El akartam szakadni a padtól, de a pici nő megfogta, megragadta a karom. És csak most vettem észre, csipkés, fekete kesztyű van a kezén. Roppant erővel tartott vissza, de mosolygott hozzám, mintha nem is tette volna ezt velem. Tényleg zsákmány vagyok a reggeli órán, légy, mely hálóba keveredett. A forróság nőtt, terebélyesedett. Csorgott rólam a verejték, marta a szemem, pedig nyitva kellett hagynom, nem vitás. Makogtam felé pár szót, de mintha nem figyelt volna. Elengedett, de továbbra is szorosan, feszesen ült a retikül másik oldalán. Ha akartam volna, a táskán át, keresztül a testünk kapcsolatba lép. De nem akartam, azonban abban nem voltam biztos, vajon ő nem akarja-e. A vörösre fókuszáltam, de ő rólam, rólunk nem vett tudomást. Kivágott blúza alatt a melle, mint alkonyatkor a tenger, finoman hullámzott. Uram, én akkor már olyan rég voltam nővel.

A páva látta, hogy bámulom. Mindent látott. És tudtam, ez jólesik neki. Hogy éhes szemmel figyelem a nőt, és izgatottan, de mélyen megalázva követem keze útját, ahogyan a számomra ismeretlen nagyon zöld növénnel megcsiklandozza a vörös hattyúfehér nyakát, hogy az még csábítóbban nevéssen föl a naptól átizzott madridi parkban.

És már eszik is, szinte hallom, ahogy apró fogaival roppantja az uborkát, majd nyúl a kolbászka után, a páva mindent a keze ügyébe helyez, a nagy színész, gondoltam keserűen, az öntelt ceremóniamester. És akkor újból elégedetten felém pislantott, gőgösen, mintha nem is tenné. Majd újfent a hajához nyúlt kényesen.

Az aprócska, a fekete ruhás, hirtelen oldalba bökött, hogy figyeljek már rá, igen, mert valamit meg akar mutatni, brosúraszerűséget, vagy mit, átlépte a háttért, átkönyökölte a retikült, igen, és ez tényleg nyugtalanra tett, uram, szinte kényszerített, hogy nézzem, fogjam a kezembe, vegyem le a szemem odaátrol, és akkor olyan fáradság kapott el engem, legszívesebben a fűre feküdtem volna, de esélyem se volt, uram, nem, címekre, kiemelt szövegekre, ábrákra bökdösött, még hangjegyeket is mutogatott, hogy mindez itt van pár sarokra tőlünk, a lélek, a szív szigete, igen, a valódi kikötő, uram, és jelentőségteljesen vizslatott, remélem, hangja van, mondta még, énekelni csak tud, és nézett, vizsgált tovább, és láttam, rémülten tapasztaltam, fátyolosodni kezd a tekintete, ködösödni, igen, mint amikor bepárasodik az üveg, és lassan, óvatosan húzódni kezdtem a pad széle felé, de gyakorlatlan, megfontoltan követett engem.

Valahonnan gitár került elő a túlsó oldalon. A kockás terítő pedig már majdnem üres volt. De a butelka járt. A kifogyhatatlan. Fel akartam állni, uram. Meni, ki tudja merre, de visszafogott. Tartott ez az apró, kalapos asszony, erősen, hogy a szeme szűkölt belé. Nem láttam, láthattam a párát, a szitáló ködöt benne, nem, átváltozott. Mint pók a bogarat, nem engedett el. Már fájt, égett a karom.

És újból csak a zizegést hallottam a növekvő melegben. De a gitármuzsika elvitte ezt.

A vörös hirtelen felénk libbent. Bedőlt hozzánk a képbe. Megcsapott testéből áradó édeskés illata. Pattantam volna, de nem lehetett. És az extorreádor, az udvari mester, alig leplezetten, nevetett ezen. És csillogott mindehhez a szeme. A többiek már táncoltak az apró, fehér kavicsokon. Még a gitáros is felállt. A vörös megrázta gyönyörű kebleit, úgy, hogy a haja is hullámozni kezdett. Beleszédülök, gondoltam, uram, bele a mind jobban mélyülő örvénybe. Izzadtam, folyt rólam a verejték, a hajam a koponyámra tapadt, a tenyerem vizes lett és a lábam köze is.

Csikorgott a kavics a táncoló lábak alatt.

Nyolc még nem lehetett.

És a kalapos elengedett. Megmozdult ő is. Ütemre tette a dolgát. Dúdolni kezdett, majd mind hangosabban énekelt. Nem hittem el. Ezt az egészet, igen. Egy-két idegen megjelent, de el is tűnt hamar. Ez a mi parkunk, reggelünk, Madridunk, világos. És ekkor én is kitörtem volna zabolátlanul, de hát milyen is lett volna ez, uram, milyen, mert se hangom, se tudásom a tánchoz, pedig hát, mint említettem, szerettem magam, mégis dermedten, ledermedten bámultam azt, ami körülöttem van. A kalapos már hozzájuk táncolt, átölelte a vöröset, és ő nevetve vizonozta, együtt, egymásba kapaszkodva billentek jobbra-balra, és az extorreádor, a spanyol páva ravaszul közékük férkőzött, átkarolta őket, majd mind lejjebb csúszott a karja, már-már zongorázott rajtuk finom, hosszú, fehér ujjáival, és szólt a zene, és a butelka még így is járta megszokott köreit.

Csillogott, villogott ott előttem minden, kápráztatott, és én csak néztem, néztem, messziről, de mégis közel, túl közel, hogy láthassam a kivágott blúz kínálta fehér kebleket, a hullámot, az örvényt, és azt, hogy a számomra ismeretlen hosszú, zöld növény miként kúszik föl, egyre följebb a páva, a spanyol, jóvoltából a vörös, a gyönyörű vörös hószinű lábán az igazi kikötő felé.